

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei Virginia

Sun la porți, sun cu trâmbița la porți. Intru în cartea Mea cu ea și Mă fac mângâiere pentru sfinți, căci cuvântul Meu este mângâierea sfinților. Amin, amin, amin.

O, Verginico, te serbează cerul pe pământ, iar pământul îi răspunde cerului. Era sărbătoare cu strângere de popor pentru ziua ta de sărbătoare. Dar acum Ne strângem Noi, cei din cer, că poporul Nostru de pe pământ e necăjit, nu e ca cel ce are de toate cele pământești, și fiecare te pomenește în casa lui în ziua ta de serbare.

E greu pe pământ, Verginico. E tot mai greu pentru Noi pe pământ. E vreme grea, și trebuie să trecem prin ea cu răbdare și cu pace și cu nădejde, ca să se apropie la vedere cele ce nu se văd, căci omul nu mai dorește pe Dumnezeu, ci numai pe cele de pe pământ dorește. Am spus celor ce-Mi dau ființă în carte să ridice mânuțele și să ceară ajutor la cer pentru toate ca să-i ajut în nevoi, că poporul e lipsit de toate cele, fiindcă e tot mai greu pe pământ. Pentru Noi, cei din cer, e greu pe pământ, căci acum minunile nu l-ar aduce pe om mai sus, lângă Noi, mai lângă Dumnezeu, fiindcă sunt prea mari și prea multe minuni făcute de om, și tot omul s-a încântat cu ele, iar ca să Mă așez să fac iar vindecări de boli, și de suflet să nu fac, Eu nu mai lucrez acum așa peste om. Acum sunt doctori mulți. Acum minunile nu mai pot nimic, fiindcă e prea înconjurat omul de cele ivite pe pământ care îl trag din brațul Meu chiar dacă Eu aș slobozi iarăși vreme de minuni. Dacă-i dau omului sănătate cum făceam atunci, omul îi slujește duhului rău cu ea. Dacă-i înmulțesc bogățiile, el se duce cu ele în plăcerile lui și nu mai picură nimic din ele pentru săracii Mei care știu cu mâna lor să-și câștige pâinea. Dar mai e cineva să iau de la el plata pâinii săracilor Mei?

E greu pe pământ, Verginico. Azi te serbez cu cerul cel nevăzut pe pământ, și cu duhul poporului din fiecare casă și cetate a lui, atât cât mai avem și Noi popor din tot care a fost și a vrut să mai fie în urma râului Meu de cuvânt al vieții cea de sus. Dar acum, hai să cuvintezi, că tu ai sărbătoarea ta, și te așteaptă tot și toate cele ce nu se văd, și te așteaptă sfinții și îngerii să grăiești pe pământ, ca să aibă hrană de pe masa ta de praznic și să laude ei ziua aceasta. Amin, amin, amin.

– O, Doamne, dorul Tău cel mare este să vii pe pământ. Pe om îl încearcă tot felul de doruri pentru dorul lui de viață, dar Tu numai un dor ai, să vii pe pământ precum este scris, să vii pe pământ și să Te întinzi cu împărăția cerurilor peste oameni și să-i cuprinzi în ea. Din vreme în vreme Te-ai lăsat prin prooroci cu vestea mântuirii peste pământ ca să-i prinzi pe oameni sub năvodul împărăției cerurilor, și ei să stea în ea apoi. Dar n-au voit și nu vor oamenii, iar îngerii cei nimicitori au dat și dau drumul la mânie, la plata cea pentru viața omului, căci orice faptă are o plată din cer pentru ea.

Sunt prea multe minuni văzute pe pământ. La toate colțurile ele se mișcă, și nu mai tresare omul la ele, că s-a învățat cu ele, și apoi face altele proaspete ca să-și înnoiască încântarea, că dacă ea nu e înnoită, omul e trist, e abătut, și el nu stă așa, și își face minuni ca să poată trăi. Lucrează omul cu mintea și cu mâna minuni, dar mintea lui e toată pe pământ, Doamne. Jalea Ta e prea mare, ca și jalea sfinților, când vezi desfrâul de pe pământ, iar pe om, înecat în el. O, e potop mare, și nu mai e pământ cu oameni pe el și fără de potop peste el. Întuneric cum n-a mai fost, mare întuneric e peste om, iar sfinți nu mai sunt între oameni. Lumea cea făcătoare și cunoscătoare de minuni zace în necunoștința ei de Tine, și ar da să-Ți închine Ție o mulțime de mulțumiri pentru traiul ei făcut de ea și nu de Tine, iar Tu Îți întorci ochii aiurea când auzi, și așa faci, precum ai zis prin prooroci. Toate cuvintele Tale și ale celor din cer sunt tot o jale, tot

o plângere, și vai de omul care caută bucurii în vreme de mare plâns și jale a cerului cel nevăzut de om!

O, Doamne! Cine pe pământ mai plânge cu Tine? Cine dă să Te mai mângâie în durerea Ta cea de la om? E iadul pe pământ, și nu mai poate omul înțelege aceasta. Tot iadul a ieșit din adânc pe pământ și înșeală cu fața lui ascunsă toate neamurile de sub cer, iar numele Tău este slăvit pentru slava cea deșartă a oamenilor fărădelegii de pe pământ, de parcă Tu ai fi idol și nu Dumnezeu viu și adevărat.

Iată cum îmi serbez eu cu cei din cer ziua mea de pomenire pe pământ. Plâng cu Tine, că nimeni nu mai plânge cu Tine. Nu-i place omului plânsul, dar fața iadului este ascunsă în ochii omului, și de sub ea va ieși la vedere duhul înșelăciunii curând, curând, că el nu poate salva viața omului, dar l-a făcut pe om să uite de viață și să numească altceva viață. O, cum să fac să-ți alin jalea Ta cea fără de capăt? Mi-e duhul plin de milă pentru Tine. Mi-e iubirea tot o durere fiindcă omul Te-a făcut pe Tine Dumnezeu neputincios, iar pe el s-a pus în locul Tău, așa cum este scris în proroci că va face omul, căci el, bietul de el, nu știe ce-și lucrează, fiindcă moartea stă ascunsă sub fața minunilor omului care și-a vândut morții sufletul cel luat de la Dumnezeu.

Sărbătoarea mea e un dulce suspin pentru suspinul Tău, că dulce e suspinul cel din cer, dar omul nu-i știe gustul ca să ia viață din el și adevăr din el, și apoi să fie omul viu ca și Tine, Cel în suspinat după om. Sărbătoarea unui sfânt al Tău, cum ar putea fi ea mai dulce pentru el ca atunci când poate să grăiască din cer pe pământ? O, mare este dorul sfinților pentru cei de pe pământ, Doamne. Dorul e o durere, dar e cea mai dulce. Bucuria nu e mai dulce ca durerea, dar omul nu știe ce amară i se face bucuria lui, și de aceea nu știe el ce să iubească. Numai cei ce iubesc sfințenia iubesc durerea, și aceia sunt nădejdea cerului și a pământului pentru facerea lor cea din nou pentru ei, și atunci nu vor mai fi oameni păcătoși, și atunci sfinții se vor bucura în pământul lor, căci cerul și pământul vor fi ale sfinților, Doamne îndurerat după om. Amin.

– Eu, Verginico, vreau să sfârșesc cu păcatul de pe pământ. Vreau și cu plata lui să sfârșesc, dar nu vrea omul așa minune pe pământ, că mai mare minune ca păcatul și ca strălucirile lui cele mincinoase, care nu sunt decât o nălucă și care piere apoi, mai mare ca această minune a lui nu este nimic pentru om. Eu, Verginico, sunt plin de puteri cerești pentru om, dar nu vrea omul putere de la Mine, și vrea ca el să vreau. Hai să facem semne cerești pe pământ, căci minunile pământești făcute de oameni nu sunt semne cerești. Hai să sunăm peste pământ cu trâmbițe pline de semne cerești care vor țâșni din ele, că pe om nu-l putem face să vadă cerul și să-l roage apoi pentru viață din Dumnezeu și nu de pe pământ peste om.

– O, Doamne, eu i-am spus omului prin vorbirea mea cu Tine în ziua mea de serbare, și l-am ajutat să vadă ce este el, căci eu sunt trâmbița Ta. Acum, Tu, cu îngerii Tăi cei gata cu trâmbițele lor, sună prin ei cum știi Tu mai sfânt și mai cerește pentru vederea cea din cer pentru om, căci omul vede ca pe pământ, Doamne. Eu voi slobozi cuvânt de învioreare peste poporul cuvântului Tău, ca să fie bine așezat în lucrările Tale și în veghea cea lucrătoare a venirii Tale la el cuvânt pentru ca să-l faci pe el ca pe Tine, Doamne. Iar Tu dă-le pornire îngerilor deșteptării peste oameni, și cu semne cerești să-i trezești pe ei, că e greu pentru om pe pământ, și el nu știe acest greu chiar dacă mereu își caută cum știe el binele pentru el.

Acum mă pregătesc cu dor și cu suspin ceresc să intru în cartea mea și să mă dau poporului Tău cu sărbătoarea mea, cu învățătura mea peste el, căci eu sunt trâmbiță, iar lucrul unei trâmbițe este să sune, să-și slobozească glasul, căci unealta care stă, aceea nu are plată pentru lucrul ei. Mă gătesc, Doamne, ca să intru la poporul Tău, iar Tu ia mângâierea mea și pune-o peste Tine și îmbracă-Te cu putere pentru ca să lucrezi așa peste omul de pe pământ, că mare putere poartă în ea mângâierea atunci când ea se dă în lături ca să ia din ea cerul și pământul. Ia glasul meu și pune-l peste durerea Ta cea lungă, și să putem, Doamne, că Tu ești puterea și pentru Tine, și pentru noi, și pentru om, numai să vrea omul. Dar avem pe fiii coborârii

cuvântului Tău în mijlocul oamenilor, și ei ne dau putere să coborâm din cer pe pământ, ca apoi să facem împlinire de cuvânt rostit din cer, că așa se împlinește cuvântul Tău, iar împlinirea lui este mângâierea Ta, Doamne. Hai, că și Tu tot așa ne spui nouă, și tot așa spui și poporului Tău. Hai cu unire mare și cu putere de la mângâierea pe care ne-am dat-o unii altora. Hai să biruim neputințele poporului Tău, lipsurile lui, că Tu ai vistierii de har și poți când Tu voiești, și poți cu multul când poporul Tău poate cu Tine. Hai, Doamne scump, că scump Te-am purtat și pe pământ în duhul și în trupul meu prin care Te dădeam la cei ce mă găseau în Tine, și pe Tine în mine. Hai, scoală-Te pentru dreptatea sfinților Tăi și pentru biruința celor ce cred de pe pământ. Tu ești Bindecuvântatul Tatălui peste pământ, ești Fiul Lui Cel preaiubit, și mult Se mângâie Tatăl la auzul celor din cer care-și lasă glasul peste pământ ca să audă omul suspinul cerului. Amin.

– O, suflarea Mea a suflat prin tine pe pământ, Verginico. Suflarea Mea ar trebui să poarte pe pământ cuvânt în ea. Suflarea Mea este cuvânt, dar nu știe omul cum vine aceasta. Cu fiecare suflare fac ceva, dar cele pe care Eu le fac nu se văd, precum nici Eu nu Mă văd cu ochii celor ce văd pământul și atât cât se arată el omului. Suflarea Mea este duh de viață. Toate sunt prin suflarea Mea, toate cresc prin ea, toată facerea, Verginico.

Acum, hai să poposim pe calea cărții tale cu poporul și să-l hrănim cu suflarea Mea din care și tu iei și o înmulțești, așa cum toate cresc și se înmulțesc de la suflarea Mea de viață. Așa ar trebui să fie și omul. La suflarea lui să crească Dumnezeu pe pământ, să crească împărăția cerurilor de unde-și are omul suflarea de viață, de unde este Dumnezeu între îngeri și între sfinți. Amin.

Deschideți cerului în cartea trâmbiței Mele. Eu vin cu ea în cartea ei, fiilor care v-ați făcut porți ale Mele. Deschideți suflării Mele ca să pun viața ei în carte pentru poporul cuvântului Meu. Vin cu trâmbița Mea la el ca să-l învățăm pe el taina suflării Mele de la care toate, toate iau viață și sunt. Iar când Tatăl va porunci, suflarea Mea va fi dulce și va da din ea viața care va rămâne pe veci de veci peste fapte, căci moartea va fi înghițită de biruință, și suflarea Mea va birui cu cuvântul ei de viață. Iar voi fiți vasele suflării Mele și întăriți cărarea Mea din cer pe pământ, căci prin ea Eu vă ajut pe voi. V-am spus cu suflarea gurii Mele să ridicați mânuțele la Mine și să cereți să vă ajut Eu pentru toate nevoile sub care stați apăsați, pentru toate lipsurile sub care suferiți, că voi aveți de îngrijit pe poporul cuvântului Meu, și pe voi pentru Mine și pentru el. Stați întru Mine așa cum sunt Eu și nu vă temeți de suspinul Meu, căci jugul Meu este ușor, fiindcă e al Meu, fiilor, și nimic nu e mai ușor ca Dumnezeu.

Hai, deschideți cartea trâmbiței Mele, ca să intru în ea cu suflarea Mea. Amin, amin, amin.

Îți fac tot Eu, Domnul, intrarea în cartea ta, Verginico, căci cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. O, de-ar învăța această iubire poporul Meu și al tău, Verginico! Venim în cartea ta ca să-l învățăm ce nu vrea să facă, nu ce nu știe, că de știut știe că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare și fără binecuvântare e greu în orice lucru, dar nu e învățat poporul cu ordinea cea cerească pe pământ cu el. Dau să-l mișc la inimă prin cărarea pe care i-am înlesnit-o Eu spre Mine de l-am pus să-și ia caiet de școlar și creion ca să vorbească duhul lui cu Mine, și Duhul Meu cu el prin fiii cei unși de Mine călăuză peste popor, și în care Eu am pus și pun atât, atât de mult pentru viața poporului Meu, numai să ia el din izvorul înțelepciunii care se naște de la cele din fiecare zi, și de la Mine apoi.

O, poporul Meu, nu e bine să te obișnuiești cu Mine, Cel din cer, și cu cei puși de Mine peste tine de pe pământ, dar nu e bine nici să stai sfios ca să stai departe sau mereu așteptând ca un supus, cum spune vorba aceea care zice: „*mură în gură*“, ci e bine să fii binecuvântat, și așa să lucrezi văzută și nevăzută ta lucrare, iar orice lucrare a ta, fie cu mintea, fie cu inima, fie cu mâinile și cu picioarele, să fie lucrată în numele Meu cu binecuvântare, căci ca tine nu are

nimeni ungere aproape, apostoli și preoți și prooroci și frați. Când unui copil îi plac bomboanele, el caută mereu bomboane și altfel nu mai este el învățat, dar când îi strepezesc dinții de la atâta dulce cu care este obișnuit, se duce la doctor ca să-l facă bine la dinți, se duce singur la doctor, se duce împins de durere, căci gura și ce este în ea îi trebuie omului pentru viață, pentru suflare. Dacă omul ar vrea să nu se învețe cu Mine, i-ar fi bine lui, că s-ar învăța cu binecuvântarea Mea, nu cu Mine, că iată câtă stricăciune aduce lipsa Mea din mijlocul poporului Meu. Rostul Meu este să binecuvintez, și tot așa este și rostul vostru, fiilor unși pentru ca să dați ființă suflării Mele, binecuvântării Mele peste voi și peste poporul Meu.

O, copii ai poporului Meu, poate că prea mult vorbesc cu voi, și v-ați învățat și nu mai simțiți cuvântul Meu, dar cu Mine nu trebuie să vă purtați ca și cu cele de pe pământ. Mă uit la voi, și parcă iubiți mai mult pe cele ce le vedeți și le faceți, iar Eu când vin cu suflarea Mea între voi, așa cum este lucrul Meu să-l fac, cu Mine nu împărtășiți tot atât de mult viața voastră cât și cu cele ale voastre. V-am învățat adesea să Mă împărtășiți unul altuia și să nu faceți gustul diavolului, care vă deprinde să îngropați în voi talantul pe care mereu îl suflu peste voi. Eu și de lângă Tatăl și de lângă voi vă povățuiesc, că am fii mari cu înțelepciunea, și e a Mea, nu e a lor înțelepciunea din ei, dar dacă pe ei nu-i auziți, pe Mine când suflu peste voi mai mult nu Mă auziți, mai mult nu Mă băgați în seamă ca să-Mi și răspundeți apoi. Cuvântul Meu, suflarea Mea peste voi, cuvântul pe care-l citiți voi se face talant îngropat în voi, căci Evanghelia se vestește de la unul la altul, nu se îngroapă, nu se ține sub pernă, nu se pune sub obroc. Atunci hrana ce v-o dați unul altuia ca frații, care este hrana aceasta?

O, de mult trebuia voi să vă asemănați la lucru și la hrană și la minte și la cuvânt și la fapta cuvântului Meu, care vine la voi pe calea suflării gurii Mele. Nu are loc de cinste Evanghelia Mea între voi. O aveți la cap, și ea nu vă mai adună. O, dacă ea vă împraștie și vă ține despărțiți pentru că o aveți fiecare, atunci ce să vă mai adune pe voi? Mă uit și văd când fiii cei împărțitori vă pun la ureche suflarea gurii Mele, proaspătă. Mă uit la voi că nu intrați în Duhul Meu, căci după ce tace cuvântul Meu, tăceți și voi, și apoi vă întoarceți să vorbiți ale voastre, nu ale Mele. Și dacă faceți așa, Eu cum să fac cu voi?

I-am dat cale de intrare în cartea ei lui Verginica, fiindcă cel mai mic se binecuvintează de Cel mai mare, de Cel mărturisit viu. Amin, amin, amin.

– Eu cu sfială mă apropiu să grăiesc poporului Tău, Doamne, căci cei cerești, cei sfinți, au purtare aleasă, Doamne, iar Tu i-ai binecuvântat pe fiii poporului Tău să fie sfinți și cerești pe pământ și între ei. Amin.

Cu sfială îți grăiesc, popor al Domnului, și mă aplec să te rog să înveți ce este și ce face poporul Domnului. Ai peste tine bogăție ca râul, și e din cer ce ai tu, și e proaspăt cerul peste tine, nu e cel de acum două mii de ani, ci e Domnul, Cel mereu astăzi.

Am venit cu Domnul, cu Stăpânul meu am venit în cartea mea, ca să te învăț, că El m-a binecuvântat ca să fac aceasta, și fără binecuvântarea Celui mai mare eu nu fac nimic. Să nu spui că-l iubești pe fratele tău sau că n-ai nimic cu el. Să nu spui că-L iubești pe Dumnezeu pe Care nu-L vezi dacă pe fratele tău pe care-l vezi nu-l iubești, iar fratele tău cel mai bun este cel iubit de Dumnezeu, și apoi cel pus de Domnul peste tine, adică pentru tine, și nu poți trece la Domnul decât prin el, iar altă orânduială în cer sau de la cer pe pământ nu este pentru cer, popor al Domnului. Adu-ți aminte de cel ce a fugit de stăpânul său de suflet ca să intre sub alt stăpân de suflet, în numele Domnului. Amintește-ți de acela, că nici un stăpân n-a găsit, căci toți îl trimiteau să vină cu binecuvântare de la stăpânul său. Așa este și la Dumnezeu, căci El a zis: «Nu este bine să fie omul singur». Dar tu să nu spui că sfinții din pustie erau singuri, fiindcă nu e așa aceasta. Sfinții din pustie aveau povățuitori și se duceau după povăț, după binecuvântare, ca să lucreze așa și nu altfel spre Dumnezeu, fiindcă sfinții, dacă sunt sfinți, știu orânduiala cerului și cetățenia lor cea cerească și nu cea omenească. Adevărații povățuitori sunt cei ce se lasă cu totul înaintea turmei cea povățuită de ei, ca să-i cunoască turma, și apoi ea

să-i urmeze pe ei cu credincioșie, cu sfială, căci o așa sfială nu e o stingherire a inimii, ci e o bucurie fără de margine, e fiorul harului sfânt care-l ține cuprins în el pe cel sfânt, pe cel plin de pacea și de căldura sufletului care vine de la ascultarea de Dumnezeu prin cele de la Dumnezeu peste om.

O, popor al Domnului, să nu te lauzi că te rogi, că iubești pe Dumnezeu dacă te duci singur la Dumnezeu când ai peste tine pe cel mai mare la Dumnezeu, fiindcă iarăși spun: cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare înaintea lui Dumnezeu, și numai așa îl primește Dumnezeu pe om. Să te uiți tu pe pământ așa cum te învăț eu să te uiți. Dacă o casă mare trimite pe un mai mic al ei spre altă casă mare, atunci cel mai mare al casei aceleia îi face celui mic împuternicire dovedită cu numele celui mare, cu semnul cel cunoscut pentru cel mai mare, și așa este primită sluga unui stăpân de către alt stăpân spre care este trimisă pentru treburi gospodărești. Tot așa este și cu cei cerești. Dar eu când mă uit la voi, nu se vede că iubiți cerul, că știți ce este fața și viața și lucrarea cerului. Mai întâi omul învață de pe pământ ordinea, dar iată, voi, neînvățați fiind când ați venit la Domnul, tot așa ați rămas și apoi, și cum se mai cheamă că ați venit să aveți Stăpân pe Dumnezeu și suflarea lui Dumnezeu peste voi, și împlinită de voi?

Mă doare că nu vă asemănați unul cu altul. Numai cei ce nu au stăpân sunt așa. Casa fără stăpân e vai de ea, dar casa cu stăpân peste ea și cu supuși ca și cei fără de stăpân e și mai vai de ea. Mă doare că nu vreți să înțelegeți ce înseamnă să fiți. Suflarea gurii mele e ca și a duhului meu. N-am dulceață în cuvânt, căci ca să am, trebuie să-i facă bine celui ce o ia și nu rău. Dulceața Domnului voi n-ați prețuit-o, și v-ați învățat cu ea, și nu vă mai este dulce, și nu mai vorbiți cu ea și ca ea între voi și voi.

Vă vorbesc ca unor fii ai acestei mari lucrări a Domnului peste voi, iar voi tot așa trebuie să arătați, de vreme ce de bunăvoie ați venit să fiți și să ascultați ca Domnul pe Tatăl Său, că El S-a făcut pildă, fiindcă adevăratul învățător îi arată ucenicului său ce să facă și cum să facă, și altfel el nu poate fi învățător.

V-au învățat pe voi fiii cei călăuzitori pentru voi spre Domnul și v-au spus că Domnul S-a răstignit pentru voi, dar cel ce nu se folosește de pilda ascultării Lui de Tatăl, ci doar își ia din jertfa Lui și atât, acela nu este următor al Lui, ci este nedrept cu El. Cine L-a urmat pe El cu adevărat, aceia s-au jertfit și ei, luând pilda Lui și folosindu-le lor jertfa Lui nu numai pentru iertarea păcatelor și pentru mântuire, căci iertarea păcatelor se dobândește prin iubire mare, prin jertfa a inimii și a iubirii lor pentru alții care vor urma pe Domnul, Cel ce S-a răstignit pentru om. O, fiule, când nu înveți de la Domnul, atunci înveți de la tine. Când nu trăiește Domnul în tine, atunci trăiești tu în tine, și se vede aceasta, se vede când Domnul nu trăiește în tine, căci dacă ar trăi, El S-ar vedea așa cum este El.

Cartea mea și învățătura cea de azi din ea este aceea că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare dacă este supunere. Tu, popor al Domnului, nu trebuie să ai stăpâni trupești, ci stăpâni duhovnicești pentru suflet, iar dacă tu nu ai, înseamnă că nu vrei să ai, chiar dacă Domnul a pus în tine să ai, și peste tine să ai. Dacă tu ai o alegere și un lucru de lucrat și dacă nu folosești și nu cauți peste tine har și binecuvântare, nu cauți pentru că nu-ți place să ai mai mare peste tine. Dar eu îți spun răspicat că harul și binecuvântarea nu le pot avea pe acestea cei ce nu le iau prin cei de peste ei, precum din veac a fost lăsat de la Dumnezeu. Amin.

Ridicați-vă și ziceți fiecare: „Ca de foc să fugă de mine tot lucrul rău, Doamne“. Aceasta să vă fie vouă în numele Domnului ca o poruncă asupra răului, dar fiți foc, focul harurilor cerești care au limbi nesfârșite, căci gura este cămară limbii, și această cămară trebuie să fie suflarea nu numai a trupului, ci și a duhului, fiindcă omul este făcut din trup, din suflet și din duh. Amin.

Eu mult nu vă învăț, căci ce aveți voi peste voi de la Domnul e râu mare și plin de har și de învățătură caldă ca luată de pe foc, de la făcut, iar cei din față sunt vase pline de suflarea cerului peste voi.

Fiți foc! Aceasta este ceea ce vă mai învăț eu astăzi în cartea mea. De foc fug și muștele, și țânțarii, și diavolii, și oamenii răi, și tot răul. Fiți foc nestins ziua și noaptea, fie că vegheați, fie că dormiți. Învățați să fiți foc, dar nu vă luați singuri din acest cuvânt. Învățați să trăiți binecuvântați, căci binecuvântarea vă aduce darul sfielii sfinte pe care și eu am avut-o în viața mea de om, în viața mea de om sfânt, că nu e una sfiala omului, cu sfiala omului sfânt.

Fiți foc din foc, căci Domnul este foc mistuitor, după cum vedeți cât Se mistuie arzând pentru voi din cer și de pe pământ. Nu căutați clipe ieftine, fiilor. Nu lăsați să poposească între voi moartea, tăcerea cea plină de moarte în ea, tăcerea prin care moare darul mărturisirii fiecărei clipe, dar care, dacă el este, umple de Dumnezeu timpul și vremea Lui care trebuie răscumpărată cu folos. Nu poate omul să vă aprindă mai mult ca Dumnezeu la suflet. Luați de la Domnul. Luați har ca să fiți foc. Domnul S-a făcut foc pe muntele Sinai înaintea lui Moise, și pentru om S-a făcut Domnul foc, nu pentru Moise. Gura și limba i-a fost făcută omului să-i fie suflare, ființă și lucrare, și fiecare mădular are lucrarea lui care va fi cerută de Cel ce a făcut trupul, de Cel ce a zidit biserica și mădularele ei, al căror cap e Dumnezeu Cuvântul, fiilor.

Eu mă opresc din cuvânt. Aceasta a fost ziua mea din mijlocul vostru, și vă doresc să creșteți prin ea, că mai scumpă este o zi de învățătură decât una de bucurie care vă goleşte sfiala cea sfântă și plină de har luat de cer și agonisit de voi lângă Domnul și la Domnul ca avere de vecie, fiilor. Mă opresc din cuvânt și Îi dau Domnului peste voi suflare, că El poate totul atunci când omul vrea să poată Domnul. Amin.

Să-i binecuvintezi, Doamne, că Tu ești Cel mai mare, ești Stăpânul stăpânilor, că Tu ai pus peste om de la Tine, așa cum de la Moise și până la ei, și cu ei ai lucrat. Dă-le ajutor în lipsuri. Fă această minune cu ei, că sunt necăjiți și apăsați cei din fruntea lor mijlocitori pentru ei la Tine. Dă-le mila Ta, dar dă-le înțelepciunea cerului, că pe pământ e ca pe pământ, și mă doare să-i văd ca pe pământ, Doamne. Mă doare, mă doare mult, și vreau să-i văd cerești pe ei pe pământ. Amin, amin, amin.

– O, poporul Meu, ia, fiule, și vezi ce înseamnă să-Mi fii fiu. Ia, poporul Meu. Mă ajut cu cei din cer, că am devenit neputincios peste tine, fiindcă tu poți să nu Mă asculți și poți să te asculți pe tine. Ia ascultare, ia duh de ascultare și lasă-Mă pe Mine peste tine, că Îmi vine să spun: „Nu mai pot“. Fiindcă tu nu Mă lași peste tine, de aceea Îmi vine să spun așa, că nu vreau să te strivească neascultarea și răceala ta de Dumnezeu. Israele, Israele, de mult nu te-am mai strigat așa, și te-am strigat Ierusalime, căci Israel este cel ce se luptă cu Dumnezeu.

O, poporul Meu, îmbracă-te în Ierusalim nou, ca să nu-ți rămână numele, și să rămâi tu, și să fii cât numele tău, poporul Meu, iar Eu să fiu Stăpânul tău și Dumnezeuul tău, și tu să fii poporul cel ce are de Dumnezeu pe Dumnezeu Cuvântul, pe Făcătorul omului, pe Făcătorul tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

01/14-12-2002